

Bất Đắc Bất Vi Hoàng

Contents

Bất Đắc Bất Vi Hoàng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12

Bất Đắc Bất Vi Hoàng

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Sinh tử văn, Khôi Lỗi Hoàng Đế, linh hồn chuyển hoán, xuyên không. Người dịch: Tù Nhã, meomo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-dac-bat-vi-hoang>

1. Chương 1

“Nhạn, ta còn muốn!” Bạch Lạc Tuyết đưa tay giữ cổ nam nhân, liếm liếm môi hắn, chưa thỏa mãn dục vọng mà nói.

“Cái tên Tiểu yêu tinh này, ngươi còn muốn ép khô ta à!” Tập Phi Nhạn dẫn lưỡi Lạc Tuyết Đình Hương quần vào trong miệng, tinh tế nhấm nháp.

Một đêm xuân – sắc, *** nhạc sục sôi, vạn phần mê hoặc.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bạch Lạc Tuyết hai mắt mở to nhìn xung quanh nhưng lại chỉ thấy một màu vàng như mộng như ảo cùng một màn sương khói, thân người thì ngủ trên long sàng chạm khắc đầu rồng, hai bên khung nệm vàng rất tỉ mỉ.

Bản thân hắn nhất thời nhẹ như tơ vàng. Hắn quay lại nhìn, thân thể giống như bị bao phủ bởi một lớp sương mù, da thịt mềm mại bóng loáng, nhìn thẳng mà không ngại.

Bạch Lạc Tuyết lại càng mở to hai mắt, đưa tay捏捏 khuôn mặt của mình mới phát hiện không phải

nằm mơ, vậy đây rốt cuộc là đâu?

Hắn vừa từ trên giường ngồi dậy, một giọng nói lạnh lẽo mà sắc bén vang lên, lại trầm bổng lên xuống, thanh âm đó dường như từ ngoài cửa thông thả truyền đến.

“Thái hậu giá lâm —— ”

“Cái gì? Thái hậu! Ta rốt cuộc là ai?” Lạc Tuyết nghi hoặc suy tư.

Cuối cùng hắn cũng quyết định bước xuống, càng tin tưởng mà kết luận rằng:

Thứ nhất: Hoàng Thượng, bởi vì người ngủ trên giường rỗng.

Thứ hai: Hoàng Thượng là nam sủng, bởi vì người mặc áo kim sa.

Thứ ba: Thái hậu là tình nhân, bởi vì người vừa mới sáng sớm đã tìm đến, giờ Thái hậu đã tới tận cửa rồi, không phải tình nhân thì là cái gì nữa?

Một người vận cẩm phục hoa lệ, trong nháy mắt đẩy cửa bước vào đã nhào ngay đến trước giường Bạch Lạc Tuyết: “Nhi tử! Đều là do mẫu hậu không tốt! Để con chịu nhiều khổ cực như vậy, rốt cuộc hôm nay con cũng có thể trở về, kế thừa Hoàng vị chẳng phải con nên vui mừng hay sao? Hay là cảm thấy ngủ trên long sàng không được thoải mái? Mặc kệ, thế nào cũng sẽ tốt cả, từ nay về sau thiên hạ này sẽ là của con! Ha ha...”

Nữ nhân lại ôm đầu hắn khóc nức nở, bà hối hận, bản thân bà cũng chỉ có thể đến xin lỗi nhi tử của mình, rồi lại cảm thấy thương hắn, cần phải làm đủ mọi cách để hắn được hạnh phúc.

Về mặt Bạch Lạc Tuyết vô cùng ngỡ ngàng, ánh mắt quái dị nhìn về phía nữ nhân, hắn thật sự không biết nên nói gì.

“Nhi tử! Chẳng lẽ ngay cả mẫu thân con cũng không nhớ sao? Đúng thế, đã vài chục năm chúng ta không gặp nhau. Trước kia, thay vì để con đi tị nạn, mẫu thân đã chủ động đưa người đến một vùng núi sâu vắng vẻ, bất luận thế nào cũng không để kẻ khác làm tổn thương con... Hôm nay con đã sắp kế thừa Hoàng vị, thống nhất vạn dân, những tên tham quan cũng đã bị ta khai trừ, con chỉ cần an phận ở trong hậu cung này, cùng ta chung sống và hưởng thụ là được rồi...”

Bạch Lạc Tuyết bất đắc dĩ mà gật gật đầu, hắn giờ cũng đại khái hiểu được thân phận của mình cùng tình hình xung quanh.

“—— Nhi tử là Khôi Lỗi Hoàng Đế

—— Nhi tử chỉ mới tới đây, chẳng ai nhận ra con, con cũng chẳng nhận ra người nào.”

“Trời cao thật sự có mắt, phái con xuống để làm hôn quân.” Bạch Lạc Tuyết trong lòng cảm thấy vạn phần cảm khái.

Đột nhiên, lão phu nhân đứng dậy tỉ mỉ quan sát thân thể của người kia cũng chính là của hắc bấy giờ, bà ta giả bộ sửa sang quần áo và trang sức, nghiêm túc nói: “Nhi tử! Bấy giờ, nhiệm vụ duy nhất của người là phải sinh cho ta một đám tôn tử, để ai gia được hưởng thụ Thiên Luân chi phúc.”

Vừa dứt lời, Thái Hậu dường như cảm thấy chỉ có hai người, lập tức trên trán lộ ra một tia cao quý, ngũ khí ẩn hàm mang theo sự uy nghiêm.

Bà nhẹ nhàng phẩy tay, ngay lập tức có một cánh mỹ nhân tuyệt sắc vận xiêm y tơ lụa, cùng ngọc ngà lấp lánh, thân vận váy dài thêu hoa, trên đỉnh đầu nào là châm cài san hô, nào là Khảm Ngọc Ngân Sứ, trên tay còn đeo đôi Điệp bay múa hoặc Uyên Ương Hí Thủy, nhìn Lạc tuyết e thẹn che mặt, nhẹ nhàng bước tới.

Các mỹ nhân trước mặt này hoàn toàn có thể so với minh tinh điện ảnh, ngũ quan đều duyên dáng, biểu lộ phong tình vạn chủng, có thể làm cho người ta nảy lên những ý nghĩ kỳ quái.

Thế nhưng, có một vấn đề nghiêm trọng là, Bạch lạc Tuyết hắc trước giờ là GAY. Hắc ở cùng với nữ nhân không thể nảy sinh dục vọng dù các nàng lớn lên có xinh đẹp nhường nào.

Sinh con? Hắc có thể cả đời thờ phụng như danh ngôn, nhưng “Khi ở chung với người khác, để người khác mang thai giống loại của mình, không bằng để cho chính mình bị người khác đè lên, thành tâm mang thai bảo bối của người ta.”

2. Chương 2

Đối với nữ nhân thì do dự, riêng đối với nam nhân thì như lang như hổ. Đó là tình trạng hiện giờ của Bạch Lạc Tuyết.

Nhìn một đàn mỹ nữ và cái người đứng trước kia, đầu hắc lại nhúc nhích vô cùng! Đặc biệt là cái người đang đứng sau màn che —— cái người mà hắc gọi là Mẫu Hậu.

“Nhi tử! Người thấy họ ai vừa ý! Hôm nay ta lập tức để nàng thị tẩm cho người.” Thái hậu uy nghiêm chỉnh vật áo nói.

Cái gì? Thị tẩm!

Nghe xong câu nói vừa rồi, Bạch Lạc Tuyết hận bản thân không thể trốn xa ngàn dặm.

Nếu thật sự để một nữ nhân ngủ trên giường cùng hần, thà rằng hần tự hi sinh bản thân mà tình nguyện ngủ dưới sàn.

Nếu muốn một nữ nhân cởi sạch y phục ngay trước mặt hần thì hần sẽ tình nguyện mặc mười chiếc áo bông dày.

Còn nữa, nếu muốn một nữ nhân làm nũng với hần, hần sẽ tình nguyện trốn vào một góc xó mà khóc, phát ngay cờ trắng lên, ý chỉ bản thân chỉ được vẽ bề ngoài.

Kỳ thực, dục tính của hần còn hơn người nữa, có điều cái này chỉ xảy ra đối với nam nhân.

Đã chẳng ăn thua gì thì đành phải...

“Mẫu Hậu! Người nhìn kỹ lại các nàng xem, thực sự không có gì đặc biệt, tư sắc bình thường khó lọt mắt con, chẳng ai quốc sắc thiên hương được như con của Người. Còn nữa, bộ dáng các nàng lại yếu đuối thể kia ra gió có khi còn bị thổi bay. Người như vậy thử hỏi làm sao có thể sinh hạ cho người tôn tử khỏe mạnh chứ... Người nói phải không?”

Bạch Lạc Tuyết giả bộ không để ý đến những người xung quanh, hần bắt đắc dĩ thở dài.

“Đúng! Nói rất có lý... Vậy được rồi, ba ngày nữa cả nước sẽ tổ chức tuyển tú chọn ra những cô nương xuất sắc nhất... Độ tuổi phải trên mười bốn dưới hai mươi tuổi, đều là những cô nương chưa được gả đi, toàn bộ sẽ được tiến vào cung. Con cứ từ từ mà lựa chọn, chắc chắn sẽ tìm được người vừa ý con!”

Nghe xong những lời kia, hai mắt của Bạch Lạc Tuyết mở to tới mức cả tròng mắt cũng muốn rớt xuống, trong lòng hần buồn bã thở dài, oán hận: “Tại sao lại là nữ nhân! Tìm khắp cả nước, người ở độ mười bốn đến hai mươi tuổi thì thiếu gì, còn có bao nhiêu người—— Vì cái gì mà không tìm một đám nam nhân đến hầu hạ ta đây này! Phi Nhạn của ta! Người bây giờ đang ở đâu!”

Bạch Lạc Tuyết nhớ đến đêm hôm qua cùng Tập Phi Nhạn tình tình ý ý cả mặt hần bỗng dưng ửng đỏ.

Trong mắt Thái hậu lại thấy bởi vì những lời này của bà mà đứa nhi tử mình là hần hần đang cảm thấy xấu hổ, cao hứng mà nở một nụ cười. Xem ra sang năm có hi vọng được ôm tôn tử rồi, ít nhất cũng phải có hơn mười hai đứa. Ta phải nhanh một chút sai người làm đồ cho một nhóm tiểu bảo bảo, làm khóa trường mệnh, cả thông linh bảo ngọc cũng phải làm mới được...

Ba ngày này là ba ngày Bạch Lạc Tuyết cảm thấy thống khổ nhất từ nhỏ đến giờ, vì một đám nữ nhân muôn hồng nghìn tía luôn vây quanh hần.

Các mỹ nhân thỉnh thoảng khoe ra khuôn ngực đầy đặn. Nhưng thứ hấn muốn lại là cơ ngực.

Các mỹ nhân thỉnh thoảng làm bộ ngã vào lòng hấn. Nhưng cái hấn ước mơ là ngã vào lòng mỹ nam để được ôm ôm ấp ấp.

Các mỹ nhân thường ngủ thẳng trên giường hấn. Nhưng cái hấn muốn chỉ là một cơ thể cường tráng để hấn ôm.

Nhưng trong hậu cung không phải nữ nhân thì chính là thái giám. Còn tưởng rằng sẽ có thị vệ hạ cố cho hấn yêu thương, ai dè mỗi tối Thái hậu lo lắng phi tần và thị vệ tư thông với nhau mà đều đuổi tất cả bọn họ ra bên ngoài canh giữ.

Hôm nay, những kẻ hộ giá hấn chỉ có toàn mấy tên thái giám thanh âm âm khí.

Vốn định triệu kiến đại thần tìm mỹ nam. Ai ngờ, triều đình nữ quan đông đảo, nam nhân không ai làm quan lớn.

Bạch Lạc Tuyết sống sao được như vậy, bị nữ nhân hủy hoại, hủy hoại một cách triệt để.

Hấn cũng từng nghĩ đến cái chết, dù sao sinh hoạt của hấn không hề có một chút tính phúc nào cả.

Thế nhưng, chỉ cần ngửi thấy mùi hương thanh nhã của chính cơ thể mình, sờ đến vòng eo mảnh khảnh kia cùng vòng tròn quyến rũ của bờ mông, được ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt sắc cùng cơ thể mê người này. Hấn thực sự thấy rất đáng tiếc nếu cứ như vậy mà chết đi!

Lại thêm một đêm, một đêm dài tĩnh mịch, ngày mai hấn phải đi tuyển phi tử. Việc này khiến Bạch Lạc Tuyết hấn không làm sao ngủ được.

Gió thổi mạnh làm vang lên âm thanh lá cây xào xạc. Đột nhiên, ở bên ngoài tấm điện xuất hiện một bóng đen lúc ẩn lúc hiện.

Là ám sát, đúng hơn là mưu sát?

Bạch Lạc Tuyết dùng chân phủ kỹ càng lên thân người, chậm chậm đi qua phía bên giường, mọi thứ đã chuẩn bị tốt, tùy thời cơ mà hấn sẽ chạy trốn.

Hấn chăm chú quan sát cánh cửa của tấm điện, đề phòng một thanh đao từ không trung bay tới.

Một cơn gió mát thoảng qua, sau lưng Bạch Lạc Tuyết bỗng vang lên tiếng gọi lớn.

“Lạc Tuyết! Lạc Tuyết...” Là ai kêu lớn tên của hắn? Giọng nói nhẹ nhàng làm Bạch Lạc Tuyết cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đột nhiên, từ sau lưng hắn có người nắm chặt cổ tay hắn, lại cắn khế vào vành tai hắn.

Toàn thân Bạch Lạc Tuyết như bị điện giật mà choáng váng một hồi. Sau đó, hắn định quay lại xem đó rốt cuộc là người nào.

Lại thấy người kia nói: “Người chờ ta một tí...”

Một khối vải bông màu đen từ phía sau quấn vài vòng quanh mắt hắn khiến hắn không nhìn được gì.

Nam nhân kia tiếp tục cắn vành tai hắn, bàn tay thì liên tiếp cởi từng lớp áo của hắn, lần mò lên da thịt hắn. Độ ấm trong lòng bàn tay nam nhân khiến cho toàn bộ máu trong cơ thể Bạch Lạc Tuyết sôi trào. Mấy ngày nay tiểu đệ đệ bị bỏ mặc, một lần nữa được ngẩng đầu dậy.

Nam nhân men theo vành tai hắn lần xuống cổ, người kia dùng lưỡi cắn liếm làm cổ hắn hiện lên vài vết đỏ.

Thân Thể Bạch Lạc Tuyết run rẩy bởi hành động của người kia. Không chịu đựng được nữa, cả người hắn như bị hỏa dục thiêu đốt.

Hắn quay đầu, hôn trả nam nhân kia một cách nhiệt tình... Nam nhân cùng hắn ngã lên giường, bắt đầu một đêm kích tình...

Thái giám đem chuyện đêm qua trong tấm điện báo lại cho Thái Hậu. Thái Hậu còn ngỡ con mình sung hạnh một phi tử, hưng phấn mà nước mắt tràn mi, một mực khen ngợi nói: “Nhi tử, người tốt cuộc cũng hiểu chuyện rồi.”

Sáng sớm ngày hôm sau, gà trống vừa gáy, Bạch Lạc Tuyết liền tỉnh dậy, nhưng nam nhân ôm ấp hắn đêm qua giờ đã không thấy đây.

Bạch Lạc Tuyết vẫn còn hưởng thụ tư vị ấy, nên hắn quên mất chờ hắn là một đại sự kinh khủng nhất đời hắn —— tuyển phi cả nước.

3. Chương 3

Thái hậu từ sớm đã đến gọi Bạch Lạc Tuyết nhanh chân đi chỉnh sửa y phục, điều đó khiến hắn càng thêm hoảng sợ. Hắn vội vàng nhào người tới bàn trang điểm, đánh một lớp phấn dày đặc lên cơ thể, nhằm che khuất những dấu đỏ kinh người đêm qua.

Thái hậu bỗng xông vào tấm điện của hần, ánh mắt bà nhìn xung quanh như đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng có vẻ không phát hiện ra thứ gì nên có phần thất vọng. Thái hậu chuẩn bị quay về thì phát hiện trên cổ nhi tử có một khối dấu đỏ nhàn nhạt, khuôn mặt liền tươi cười, mang theo vẻ sung sướng.

“Nhi tử à! Đêm qua con ngủ cùng ai?” Thái hậu che miệng cười trộm.

Bạch Lạc Tuyết kinh hãi, không biết nên trả lời Thái hậu như thế nào, hần thầm nghĩ: “Chẳng lẽ ta lại đem chân tướng kể hết cho Mẫu thân, đây cũng là vì hạnh phúc của ta. Nhưng mà...”

Bạch Lạc Tuyết không khỏi do dự, Thái hậu lại lên tiếng: “Không cần phải lén lút che giấu những dấu dấy, con thích bao nhiêu phi tử, cung nữ thì trực tiếp gọi các nàng đến Thị Tẩm, vì sao còn muốn người ta phải dò đi trước!”

Thái hậu biết được mọi chuyện đêm qua, đương nhiên cứ như vậy mà nói rồi.

Bạch Lạc Tuyết bất đắc dĩ gật gật đầu: “Đúng vậy, Mẫu hậu...”

“Vậy con nên nhanh chân chỉnh đốn y phục, hôm nay sẽ có đại sự chờ con xử lý!”

Đại sự gì? Bạch Lạc Tuyết nghi hoặc tự hỏi.

Sau đó, trong nháy mắt cả người hần như sụp đổ, hoàn toàn mất đi cảm giác thanh thản ban nãy.

Đại hội tuyển tú!

Lại một đám nữ nhân!

“Ai tới cứu ta!!!” Bạch Lạc Tuyết trong lòng la lớn.

Hần hoàn toàn không muốn nhưng bị lôi lôi kéo kéo giờ đã ở ngoài điện, ngoài đó đang rất tấp nập, chỉ toàn là nữ nhân.

Các nữ nhân ăn mặc đủ màu sắc khiến người ta hoa mắt, ánh sáng chói lóa từ vật phẩm trang sức lại càng làm đau mắt với những mùi hương hỗn tạp, hun khắp đất trời.

Thực kính nể trời cao, lúc này vẻ mặt vẫn có thể ôn hòa, không chút phản ứng.

“Ngô Hoàng đế vạn tuế, vạn vạn tuế!” Khi thấy Bạch Lạc Tuyết các nữ nhân ai cũng đều như lang sói, hai ánh mắt sáng lên, phát ra những âm thanh kiêu diệp khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

“Nhi tử! Con nhìn xem, chẳng lẽ lại không có người mà con hài lòng?”

Bạch Lạc Tuyết cảm giác như có một cây kiếm dài kề đầu áp lưng mình, hấn ra sức xoa bóp đôi mắt như đang bị thương của mình mặc dù không muốn nhìn nhưng vẫn phải nhìn đi nhìn lại.

Lòng hấn thực sự không muốn, nếu vẫn tiếp tục như vậy, chắc chắn hấn sẽ mắc chứng sợ nữ nhân mất.

“Nhi tử! Nếu như con nhìn không rõ, vậy để ta cho gọi các nàng lên, để con nhìn tỉ mỉ một chút nhé!”

“Không cần——” Trong lòng Bạch Lạc Tuyết muôn phần oán niệm, nhưng lại không dám lên tiếng.

Sau đó hấn liên tục suy tư, đành phải quyết định kinh người mà nói: “Mẫu Hậu, đời này ta chỉ lấy một nữ tử làm vợ, những người còn lại ở trong hậu cung kính mong người đều để họ đi, được không ạ?”

“Cái gì?” Thái hậu cảm thấy hành vi của nhi tử vô cùng kì lạ, “Không phải Hoàng đế nào trong hậu cung cũng nhiều mỹ nhân sao, con không thích ư?”

“Mẫu hậu, con không muốn làm mất thanh xuân của các nàng, bởi con sợ mình sẽ không thích các nàng.”

“Chẳng lẽ, con không thích nữ tử?”

Bạch Lạc Tuyết bất đắc dĩ gật gật đầu.

“Thế nhưng, con là một Hoàng đế! Chỉ vì một đóa hoa mà đánh mất cả một rừng rậm, con không sợ bị người đời chê cười sao?”

“Mẫu hậu, chẳng lẽ người chưa từng hy vọng Phụ hoàng chỉ yêu mến một mình người, cùng người nắm tay tới đầu bạc răng long.”

Thái hậu bỗng trầm mặc, trong mắt lấp lánh những giọt nước.

“Cái này là lựa chọn của con, sẽ để tùy con quyết định! Vậy con ưa thích nữ tử ra sao, con nhà khuê tú chẳng?”

“Cái này... Sao cơ ạ?” Bạch Lạc Tuyết lập tức quay người nhìn lại đám mỹ nhân đằng sau, hấn muốn tìm kiếm một cái bia đỡ mũi tên.

Một nữ tử mặc một thân áo trắng, từ trong đám người nhìn hấn mỉm cười hờ hững, khiến hấn chú ý.

Nàng không giống những người khác, muôn hồng nghìn tía đến điên cuồng, chẳng qua nàng đang mãi chăm chú nhìn Bạch Lạc Tuyết, trong ánh mắt mang một chút si mê.

Nàng so với những người khác, trông thư thái hơn rất nhiều, cũng không có đối lập quá lớn.

Bạch Lạc Tuyết trong lòng thở dài nói: “Vậy chọn nàng! Nhìn phong thái của nàng không hề giống nữ tử khác, bình thường mà khó gần. Kiếp này, ta đã định trước sẽ không phụ lòng một nữ nhân rồi.”

“Mẫu Hậu, người trông nữ tử kia có được không, trong sáng thoát tục, tú lệ sạch sẽ, tựa như một đóa hoa Thiên Sơn Tuyết Liên vậy.”

“Nàng? Thật quá xinh đẹp, vậy ra đêm hôm qua nữ tử con sủng hạnh là nàng?”

“Nàng!” Bạch Lạc Tuyết chỉ có thể giải thích rằng, “Con cũng không thích nàng, nhưng nàng cứ quẩn lầy con không buông, nếu nàng rời đi con càng thêm vui vẻ...”

“Nếu là như vậy, những người kia đều cho lui.”

Bạch Lạc Tuyết như gà con bị chim ưng chụp bắt, chấp choạng mà sợ hãi đi về tấm điện của mình.

Đêm đã khuya, sáng nay nữ tử kia bị Thái hậu chọn trúng đã được phái đến tấm điện của Bạch Lạc Tuyết.

“Dân nữ tham kiến Hoàng thượng!”

Bạch Lạc Tuyết nhìn nữ tử quỳ rạp xuống đất. Bạch Lạc Tuyết không khỏi cảm thán, thế giới này vẫn còn người thuần khiết như vậy, tuyệt không lộ ra một chút dung tục.

“Bình thân!”

“Đa tạ Hoàng thượng.”

Nữ tử từ dưới đất đứng thẳng lên.

Bạch Lạc Tuyết nhìn qua nàng, hấn ngây dại một lúc, trái tim mới như vậy đã đập thịch thịch.

Nàng rất cao, dường như so với hấn còn cao hơn một cái đầu, bả vai cũng rất rộng, khiến người ta cảm giác như có thể tựa vào, mùi hương nồng đậm trên cơ thể nàng lại khiến hấn không hề chán ghét, ngược lại còn mang một một hương tia nắng mặt trời ấm áp.

Thật giống với người nọ, hẳn rất nhớ Tập Phi Nhận, bạn trai kiếp trước của hắn.

Đột nhiên, nàng xoay người một cái, liền ôm lấy hắn.

“Người còn không nhận ra ta sao?” Nữ tử ôm hắn.

Không! Phải là đàn ông mới đúng, giọng nói của hắn tràn đầy nam tính.

“Người... Người là Phi Nhận?” Bạch Lạc Tuyết quay đầu, nhìn về phía hắn, đưa tay nhéo nhéo mặt hắn, “Nhưng bộ dạng người trước kia không phải như thế này?”

“Đây chỉ là mặt nạ!” Tập Nhận Phi xé mặt nạ ra, một khuôn mặt anh tuấn xuất hiện, kiên cường lại muôn phần quen thuộc xuất hiện trước mắt Bạch Lạc Tuyết.

“Phi Nhận, Phi Nhận, thật sự là người sao?” Bạch Lạc Tuyết nắm chặt tay hắn, sợ hắn lại rời đi, trong mắt rất nhanh xuất hiện những giọt nước mắt lấp lánh và từng giọt từng giọt thì nhau rơi xuống.

“Tiểu yêu tinh, người là của ta! Nếu không phải ta thì là ai?” Tập Phi Nhận hôn lên môi Bạch Lạc Tuyết, tất cả cử động đêm đó cùng Hắc y nhân giờ được diễn lại tương tự.

“Đợi một chút, Phi Nhận, người chờ ta một chút, tại sao ta và người lại đến đây... A ...” Tập nhận Phi không thể chờ đợi thêm được nữa, ôm Bạch Lạc Tuyết té nhào lên giường, hắn nhận không được, hai người họ từ khi đến đây mới chỉ làm có một lần, vẫn còn chưa đủ tận hưởng.

Hắn cảm thấy thực sự hối hận, vì đã mang theo Bạch Lạc Tuyết đến cái triều đại này.

Suy nghĩ tác giả: Chương sau, sẽ gặp nói rõ, vì cái gì hai người bọn họ gặp xuyên qua đã đến một cái khác thời đại... Kính thỉnh chú ý.

4. Chương 4

“Lạc Tuyết, thoải mái không?” Sau đợt cảm xúc mãnh liệt, Tập Nhận Phi hỏi.

Hai mắt Bạch Lạc Tuyết mông lung đắm lệ, lưng hắn đã đau mà lại bị Tập Nhận Phi hôn kịch liệt, hắn chỉ có thể nói: “Phi Nhận, tại sao người lại trở về nơi này? Còn nữa, người làm sao gặp được ta...?”

Tập Nhận Phi bỗng ôm chặt lấy Bạch Lạc Tuyết, tay không tự chủ mà sờ soạn hắn.

“Lạc Tuyết, thực sự tất cả chuyện này đều là lỗi của ta.”

“Cái gì?” Bạch Lạc Tuyết quá mức kích động, lật người lại cùng lúc đập trúng nam căn của Tập Phi Nhận.

“Đau quá... Lạc Tuyết, người vừa đụng vào nơi đó của ta...”

Nghe hắn nói xong, Bạch Lạc Tuyết xấu hổ đến mức cả khuôn mặt đỏ như đánh phấn.

“Người nói mau, ta không cho phép người chơi xỏ!”

“Tuân lệnh, Lạc tuyết bệ hạ của ta.” Tập Nhận Phi liếm liếm vành tai Bạch Lạc Tuyết, hắn nhìn cơ thể người kia đang thẹn thùng ở trong ngực mình, mới lên tiếng, “Lạc Tuyết, người muốn biết về gia đình ta để làm gì?”

“Gia đình người đâu phải của thần linh đâu! Lúc trước người còn lừa gạt ta để đưa ta lên giường đó!”

“Tại sao người có thể nói như vậy với vi phu ta đây? Còn nữa, lúc đó là người tự nguyện, bộ dạng còn rất chi là ham muốn.”

“Người... người, hừ!”

“Thật ra gia đình ta nghiên cứu huyền học đấy. Ta có thể đoán trước được tương lai, không bao lâu nữa người sẽ bị tai nạn giao thông. Ta đành phải chống lại mệnh trời, đem tính mạng của người đổi cho linh hồn cái tên Hoàng Đế ngu ngốc kia. Nhưng trước đó ta cũng phải tìm kiếm rất lâu, mới phát hiện ra thân thể đó phù hợp với tiểu yêu tinh nhà người đấy.”

“Vậy làm thế nào mà người lại có mặt ở đây?”

“Chẳng phải là ta đi cùng người sao... Phá bỏ không gian, xuyên tới nơi này, phải dốc hết sức bình sinh để giúp người cũng làm ta hao tổn biết bao sinh lực! Thiếu chút nữa là cái mạng này cũng bỏ rồi!”

“Vậy người chính là tên Hắc y nhân trong đêm hôm đó?”

“Thân ái, ngoài ta ra thì còn ai vào đây chứ?”

Tập Nhận Phi vuốt làn da mềm mại của Bạch Lạc Tuyết đang dần dần sưng lên: “Xin lỗi, ta nhận không được.”

“Người... tối hôm qua đã làm tới ba lần rồi!”

“Người có nghe qua câu nói càng xa nhau mới biết càng yêu nhau chưa?”

“Cái gì? Ta và người xa nhau có một ngày!”

“Một ngày! Một ngày như cách ba mùa thu...”

“Không nên!”

5. Chương 5

Hôm nay, Bạch Lạc Tuyết bị Mẫu Hậu cho gọi vào Tê Phượng Điện, oán trách không ngừng cả một chiều.

Tập Phi Nhận nhìn bộ dạng mặt mày ủ rũ sau khi trở về của hần, quan tâm nói: “Lạc tuyết, sao vậy? Về mặt người cứ ưu sầu.”

Bạch Lạc Tuyết lắc đầu, bất đắc dĩ nói: “Là Mẫu Hậu, lại giục ta sinh cháu trai cho bà!”

“Cái này...” Tập Nhận Phi nhìn thân thể Bạch Lạc Tuyết, không nhìn được mà nở nụ cười, “Hai đại nam nhân làm sao mà sinh được?”

“Không thì...” Bạch Lạc Tuyết phiền muộn, tựa vào bên cửa sổ.

Tập Phi Nhận nhìn bộ dáng hần rất thích thú, thực sự muốn nhào tới đem hần ăn gọn, nhưng đột nhiên lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng: “Không phải người muốn nạp phi chứ?”

“Đương nhiên là ta không muốn, thế nhưng... Mẫu Hậu, nên làm thế nào bây giờ?”

“Vậy...” Tập Nhận Phi cười gian một tiếng, “Thân là con một, thế hệ thứ hai mươi tám đời Huyền Tông Tập, ta quyết định dùng công thức bí truyền của nhà ta —— Duyên Đan, cho thê tử mà ta yêu thương, loại bỏ ưu sầu giải nạn!”

“Cái gì, Duyên Đan?”

Đột nhiên, Tập Nhận Phi đút vào trong miệng của mình một viên đan dược màu vàng, xoay người một cái ôm lấy Bạch Lạc Tuyết, hôn lên môi hần, đẩy viên đan dược vào trong miệng hần, xuống đến cổ họng “Ợt ọt” một tiếng, Bạch Lạc Tuyết nuốt đan dược vào bụng

Sau đó, Bạch Lạc Tuyết đẩy Tập Nhận Phi ra, bắt mẫn nói: “Rốt cuộc ngươi đã cho ta ăn cái gì?”

Tập Phi Nhận nghịch sợi tóc xinh đẹp của mình, hấn lắc lắc tay áo, vạn lần nhu tình, nói: “”Long Duyên Đan La!”

“Thuốc này ăn vào rồi sẽ thế nào?”

“Sẽ.. đến lúc đó, ngươi sẽ biết... Trước hết cứ giữ bí mật này, hì hì...”

Tập Nhận Phi phi thân, ôm Bạch Lạc Tuyết lên giường.

“Thật sự, ngươi cũng không nên trách ta, ai bảo ngươi lúc nào cũng quyền rũ ta.”

Một tháng sau

Bệnh tình của Bạch Lạc Tuyết trở nên nghiêm trọng, hấn bị đau dạ dày rồi nôn mửa.

Ba tháng sau đó, bụng Bạch Lạc Tuyết hơi nhô lên.

Năm tháng sau đó, hấn dứt khoát nói mình bị bệnh nặng, không ra khỏi cửa nửa bước.

Mười tháng sau đó, “Hoàng hậu” sinh hạ long chủng, khắp chốn vui mừng.

Trên thế gian này, chỉ có hai người biết rõ, thật sự... oa nhi kia... là do bệ hạ Hoàng Đế mười tháng hoài thai, vất vả khổ cực sinh hạ long chủng...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Muộn đưa lên rồi, các vị thân xin lỗi rồi... Kế tiếp vũng hồ huynh đệ cấm lưu luyến, khuya hôm nay, đúng giờ mở càn..

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-dac-bat-vi-hoang>